

61

Over het wrakingscriterium in tuchtzaken (advocaten)

Hof van Discipline

7 september 2018, 180064-W,

ECLI:NL:TAHVD:2018:180

(mr. D.V.E.M. van der Wiel-Rammeloo, mr.

A.D. Kiers-Becking, mr. H. van Loo, mr. L.

Ritzema, mr. J. Italianer)

Noot Mr. N.A. de Leon-van den Berg, deze

noot heeft betrekking op «TT» 2018/59 en

«TT» 2018/61

**Advocatentucht recht. Maatstaf wraking.
 Appellverbod. Wraking. Fundamentele
 rechtsbeginselen. Wrakingsprotocol.
 Afdoe ning wrakingskamer zonder zitting.**

[EVRM; VwEU; Advocatenwet art. 47 lid 2;
 WvSv art. 512; WvSv 515 lid 5; wrakingspro-
 tocol]

Het hof zet het criterium met betrekking tot een wraking(sverzoek) uiteen. Indien in een wrakingsverzoek gesteld wordt dat er sprake is van (de schijn van) vooringenomenheid, dan moet dit nader toegelicht en onderbouwd worden.

klager tegen:
 verweerders

Hof:*1. De procedure*

1.1 De plaatsvervangend voorzitter (verder: de voorzitter) van de Raad van Discipline in het ressort Amsterdam (verder: de raad) heeft op 3 november 2017 in zaak 17793/A/NH een beslissing gegeven op de klacht die klager bij de raad heeft ingediend tegen [advocaat sub 1], voorheen advocaat in [plaats]. Deze beslissing is op 3 november 2017 aan partijen toegezonden. De voorzitter heeft klager kennelijk niet-ontvankelijk verklaard in zijn klacht. De beslissing van de voorzitter is gepubliceerd op tuchtrecht.nl als ECLI:NL:TADRAMS:2017:236.

1.2 Klager heeft bij de raad verzet ingesteld tegen de beslissing van de voorzitter. Bij beslissing van 30 januari 2018 heeft de raad dit verzet in zaak 17-793/A/NH ongegrond verklaard. De beslissing van de raad is op 30 januari 2018 toegezonden aan partijen en gepubliceerd op tuchtrecht.nl als ECLI:NL:TADRAMS:2018:33.

1.3 Klager heeft bij het Hof van Discipline (verder: het hof) hoger beroep ingesteld tegen de beslissing van de raad. Dit beroep is op 2 juli 2018 mondeling behandeld tijdens een zitting van het hof. Mr. Driessen-Poortvliet trad bij de behandeling op als voorzitter van het hof en (onder meer) mr. Schakenraad was aanwezig als lid van het hof. Tijdens de mondelinge behandeling heeft klager een verzoek gedaan tot wraking van verweerders.

1.4 Verweerders hebben niet in de wraking berust. Bij brief van 16 juli 2018 hebben zij gezamenlijk op het wrakingsverzoek gereageerd. Samengevat zijn zij van mening dat het wrakingsverzoek ongegrond is.

1.5 Het hof heeft het wrakingsverzoek mondeling behandeld tijdens een openbare zitting van 20 augustus 2018. Klager is verschenen. Verweerders zijn, zoals aangekondigd in hun brief van 16 juli 2018, niet verschenen.

1.6 Met instemming van klager zijn de wrakingsverzoeken met de nummers 180064-W en 180065-W gelijktijdig maar niet gevoegd behandeld. Klager heeft een pleitnota vergezeld van 33 bijlagen aan het hof overgelegd. Tijdens de mondelinge behandeling heeft klager er desgevraagd mee ingestemd dat de leden van het hof en de griffier gedurende een daartoe ingelaste leespauze kennis hebben genomen van deze pleitnota met bijlagen.

1.7 Bij de behandeling van het wrakingsverzoek heeft het hof kennisgenomen van de beslissing van de voorzitter van de raad, van de beslissing van de raad op het verzet, van het proces-verbaal van het verhandelde tijdens de zitting van het hof van 2 juli 2018, van het wrakingsverzoek van klager en van de reactie van verweerders.

*2. Beoordeling
 Criterium*

2.1 Op grond van het bepaalde in artikel 56 lid 6 van de Advocatenwet in verbinding met de artikelen 512 tot en met 519 van het Wetboek van Strafvordering die van overeenkomstige toepassing zijn verklaard, is wraking van een lid van het hof mogelijk op grond van feiten of omstandigheden

waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden. Het hof moet dus onderzoeken of dergelijke feiten of omstandigheden door de verzoeker zijn gesteld en aannemelijk zijn geworden. Uitgangspunt daarbij is dat een lid van het hof moet worden vermoed uit hoofde van zijn benoeming/verkiezing onpartijdig te zijn, tenzij zich uitzonderlijke omstandigheden voordoen die een zwaarwegende aanwijzing opleveren voor het oordeel dat het lid ten opzichte van de verzoeker een vooringenomenheid koestert, althans dat de bij de verzoeker bestaande vrees daarvoor objectief gerechtvaardigd is.

Verzoeker

2.2 Verzoeker heeft – kort en zakelijk weergegeven – de volgende gronden voor zijn wrakingsverzoek aangevoerd:

1. Verweerders hebben het beginsel van fair hearing – artikel 6 EVRM – geschonden. Desgevraagd hebben zij verzoeker immers niet in de gelegenheid gesteld kennis te nemen van de machtiging (volmacht) van Genpact NL B.V. aan [advocaat sub 1] om [deurwaarder] (proces)kostenvergoedingen bij verzoeker te laten incasseren.
2. Verweerders hebben hem niet in de gelegenheid gesteld kennis te nemen van de ter kennis van het hof gestelde geaccordeerde betalingsregeling met Genpact NL B.V. de grosse van het arrest van het gerechtshof Amsterdam van 13 mei 2014, de grosse van het vonnis van de rechtbank van 7 oktober 2010 en het proces-verbaal van de zitting van 8 januari 2018 bij de Raad en de ontslagbrief van Genpact NL B.V. van 26 maart 2002.
3. De plaatsvervangend voorzitter heeft eerder het verzet van verzoeker tegen de beslissing van 27 mei 2015 van het hof van discipline ongegrond verklaard.
4. Verweerders hebben zich niet bereid getoond de uitspraak van Genpact NL B.V. dat die vennootschap niet verantwoordelijk is voor zijn pensioen en nooit enige arbeidsovereenkomst tussen Genpact NL B.V. en hem tegen 9 augustus 2002 heeft opgezegd, te bevestigen. Ook waren verweerders niet bereid te bevestigen dat verzoeker de ontslagbrief van 26 maart 2002 nimmer heeft ontvangen en dat de Kamer voor gerechtsdeurwaarders bij uitspraak van 5 juni 2018 heeft uitgesproken dat de grosse van het arrest van het gerechtshof Amsterdam van 13 mei 2014 niet aan de wettelijke eisen voldoet.
5. In zijn pleitnota en tijdens de mondelinge behandeling van de wrakingsverzoeken heeft klager

daar onder andere nog aan toegevoegd dat hem tijdens de inhoudelijke zitting een blanco papier met de tekst “afgegeven voor grosse aan [advocaat sub 1] de griffier 13-5-2014” is getoond. Hij heeft dat als spottend ervaren.

Verweerders

2.3 Verweerders hebben – kort en zakelijk weergegeven – het volgende aangevoerd.

- Het hof heeft toegestemd in het verzoek van verzoeker dat hij het dossier kon inzien dat het hof ter beschikking staat en op grond waarvan door het hof zal worden beslist. Hij heeft hiervan afgezien omdat hij niet vanuit zijn woonplaats [plaats] voor niets naar Den Haag wilde reizen.
 - Verzoeker heeft op de zitting ruimschoots de gelegenheid gehad zijn argumenten in hoger beroep naar voren te brengen.
 - [Advocaat sub 2] heeft ter zitting de originele grosse van het gerechtshof Amsterdam getoond. Verzoeker vond echter dat deze niet voldeed aan de daaraan te stellen eisen.
 - [Advocaat sub 2] heeft ter zitting een brief overgelegd van de Director Legal Operations van Albert Heijn van 30 maart 2018 waarin wordt bevestigd dat Accounting Plaza B.V., Koninklijke Ahold N.V. en Albert Heijn B.V. aan [advocaat sub 1] destijds de opdracht hebben gegeven om haar in rechte bij te staan in het geschil met verzoeker. Het onderdeel van de opdracht dat op [advocaat sub 2] is overgegaan na het vertrek van [advocaat sub 1], was het incasseren van de toegewezen proceskostenveroordeling. Na betekening van het vonnis en het arrest heeft verzoeker met de deurwaarder een betalingsregeling getroffen. Op 27 maart 2018 heeft [advocaat sub 1] het dossier ter hand gesteld van [advocaat sub 2] in verband met eervol ontslag en de afwikkeling van zijn praktijk. Uiteindelijk hebben de opdrachtgevers van [advocaat sub 2] verzoeker de proceskosten ad € 1.509,87 die hij hen nog verschuldigd was, kwijtgescholden. Verzoeker is daarvan op de hoogte gesteld. Verzoeker meent dat het hof over deze stukken dient te beschikken en aan hem een afschrift dient te verstrekken omdat deze tot de processtukken behoren.
- Aan het verzoek van verzoeker om in de te nemen beslissing te vermelden dat hij nimmer bij Genpact NL B.V. in dienst is geweest, zoals een medewerker van Genpact NL B.V.

hem naar zijn zeggen heeft meegedeeld, en hij de ontslagbrief van 26 maart 2002 nimmer heeft ontvangen, kan en zal het hof niet vol-
doen omdat de gestelde mededeling van een
medewerker van Genpact NL B.V. niet is on-
derbouwd en uit het arrest van het gerechts-
hof Amsterdam blijkt dat het ontslag op ge-
noemde datum is gegeven.

- De verzoeken tot wraking waren al op schrift
gesteld voordat de zitting was aangevangen.

Oordeel wrakingskamer

2.4 De wrakingskamer bespreekt de gronden on-
der 1 en 2 gezamenlijk omdat zij dezelfde strek-
king hebben.

Verzoeker is in de gelegenheid gesteld het gehele
dossier zoals dat ter beschikking van het hof staat,
in te zien. Hij heeft er evenwel zelf voor gekozen
van deze mogelijkheid geen gebruik te maken.
Verder is hij ter zitting, zo blijkt uit het proces-
verbaal daarvan, ruimschoots in de gelegen-
heid gesteld zijn hoger beroep nader te onderbou-
wen. Naar het oordeel van de wrakingskamer valt
hierin geen enkele schending van het beginsel van
fair hearing/hoor en wederhoor in de zin van ar-
tikel 6 EVRM te onderkennen. Deze wrakings-
grond wordt daarom verworpen.

2.5 Met betrekking tot de onder 3 genoemde
grond oordeelt de wrakingskamer dat het enkele
gegeven dat de plaatsvervangend voorzitter in een
andere zaak deel uitmaakte van de kamer die een
beslissing heeft genomen in een hoger beroep van
verzoeker dat tegen een andere advocaat bij het
hof aanhangig was gemaakt, op zichzelf onvol-
doende is voor toewijzing van het verzoek. Het
komt immers aan op de inhoudelijke argumenten
die aan het verzoek ten grondslag liggen. Nu deze
grond niet verder is toegelicht, valt niet in te zien
uit welke gedraging van de voorzitter zou blijken
dat daaruit een (schijn van) vooringenomenheid
zou moeten worden afgeleid. Deze wrakings-
grond wordt daarom verworpen.

2.6 Over de vierde grond oordeelt de wrakingska-
mer als volgt. Het hof beslist na afloop van de zit-
ting in raadkamer hoe de beslissing in de aan hem
voorgelegde zaak zal luiden. Vervolgens wordt
deze beslissing op schrift gesteld en op de aan
verweerder ter zitting kenbaar gemaakte datum
uitgesproken en tevens op schrift aan hem toege-
zonden. Doordat verzoeker tijdens de zitting al
direct van de voorzitter/het hof een bepaald
standpunt wil horen, miskent verzoeker de wijze
waarop klachten volgens de tuchtrechtspraak zo-

als vastgelegd in de Advocatenwet c.s. worden
behandeld. Dat verweerders zich houden aan de
wettelijke systematiek is dan ook geen reden tot
wraking. Deze wrakingsgrond wordt daarom ver-
worpen.

2.7 De vijfde grond heeft verzoeker pas tijdens de
mondelinge behandeling van het wrakingsver-
zoek naar voren gebracht. Op grond van het be-
paalde in artikel 513 lid 3 van het Wetboek van
Strafvordering moeten alle feiten en omstandig-
heden die aan een wrakingsverzoek ten grondslag
worden gelegd, tegelijk worden voorgedragen.
Deze wrakingsgrond is dan ook te laat ingediend
zodat de wrakingskamer deze grond verder onbe-
sproken laat.

Conclusie

2.8 De wrakingskamer komt tot de volgende con-
clusie. Van enige omstandigheid die een zwaar-
wegende aanwijzing oplevert voor het oordeel dat
verweerders, dan wel een van hen, ten opzichte
van verzoeker een vooringenomenheid koeste-
ren/koestert, althans dat de bij de verzoeker be-
staande vrees daarvoor objectief gerechtvaardigd
is, is de wrakingskamer niet gebleken. Een ge-
rechtvaardigde grond voor wraking ontbreekt.
Het verzoek tot wraking behelst ook voor het
overige geen feiten of omstandigheden die erop
wijzen dat de rechterlijke onpartijdigheid van ver-
weerders in hun hoedanigheid van plaatsvervan-
gend voorzitter en advocaat-lid van het hof van
discipline schade zou kunnen lijden. Het wra-
kingsverzoek wordt afgewezen.

Beslissing

Het Hof van Discipline:

wijst af het wrakingsverzoek van verzoeker van 2
juli 2018, gericht tegen mr. G.J. Driessen-Poort-
vliet en mr. G.J.L.F. Schakenraad, respectievelijk
plaatsvervangend voorzitter en lid van het Hof
van Discipline.

NOOT

Deze noot heeft betrekking op «TT» 2018/59 en
«TT» 2018/61

ECLI:NL:TAHVD:2018:180

In de meest recente beslissing van (de wrakings-
kamer van) het Hof van Discipline van 7 septem-
ber 2018 (ECLI:NL: 2018: 180, «TT» 2018/61) wordt
de maatstaf met betrekking tot een wraking uit-

eengezet. Op zichzelf genomen is dit niet een heel opvallende beslissing. In deze tuchtzaak heeft verzoeker verzet ingesteld tegen de voorzittersbeslissing waarin verzoeker kennelijk niet ontvankelijk is verklaard. Hierop is verzoeker in verzet gegaan. Dat verzet is door de Raad van Discipline ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing tot ongegrondverklaring van het verzet heeft verzoeker hoger beroep ingesteld. Tijdens de mondelinge behandeling van het hoger beroep vraakt verzoeker de voorzitter en een lid van het hof.

Verzoeker meent (samengevat) dat het beginsel van fair hearing (art. 6 EVRM) is geschonden omdat hij bepaalde stukken uit het dossier niet heeft en derhalve zijn hoger beroep niet nader heeft kunnen onderbouwen. Het feit dat de plaatsvervangend voorzitter in een andere zaak deel heeft uitgemaakt van de kamer die een beslissing heeft genomen in een ander hoger beroep door verzoeker ingesteld, vormt ook een grond voor het wrakingsverzoek. Een andere (vijfde) grond waarop het wrakingsverzoek was gebaseerd is eerst bij de mondelinge behandeling van het wrakingsverzoek naar voren gebracht.

Ingevolge artikel 512 Wetboek van Strafvordering kan op verzoek van een partij elk van de (tucht) rechters die een zaak behandelen, worden gewraakt op grond van feiten of omstandigheden waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden. De artikelen 512 tot en met 519 Wetboek van Strafvordering zijn op grond van artikel 47 Advocatenwet van overeenkomstige toepassing op een tuchtprocedure bij de Raad van Discipline of het Hof van Discipline.

Wrakingscriterium

De wrakingskamer van het Hof van Discipline (hierna ook: het hof) past het standaardcriterium toe: wraking van een lid van het Hof van Discipline is mogelijk op grond van feiten of omstandigheden waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden. Op grond van artikel 1 lid 1 van het wrakingsprotocol¹ van het Hof van Discipline kan een wrakingsverzoek overigens geen betrekking hebben op griffiers en administratieve medewerkers.

Uitgangspunt is dat een lid van het hof moet worden vermoed uit hoofde van zijn benoeming onpartijdig te zijn, tenzij zich uitzonderlijke omstandigheden voordoen die een zwaarwegende aanwijzing opleveren voor het oordeel dat het lid ten opzichte van de verzoeker (procespartij) een vooringenomenheid koestert, althans dat de bij de verzoeker bestaande vrees daarvoor objectief gerechtvaardigd is (vgl. HR van 25 september 2018, ECLI:NL:HR:2018:1770, r.o. 4.2.1).

Het hof onderzoekt in hoeverre dergelijke feiten of omstandigheden door de verzoeker zijn gesteld en aannemelijk zijn geworden. In deze zaak wordt als een van de gronden voor wraking aangevoerd dat de plaatsvervangend voorzitter, in een andere zaak, deel uitmaakte van de kamer die een beslissing heeft genomen in een hoger beroep van verzoeker dat tegen een andere advocaat bij het hof aanhangig was gemaakt. Dit gegeven is op zichzelf genomen onvoldoende voor toewijzing van de wraking.

De wrakingskamer van het Hof van Discipline stelt dat het aankomt op inhoudelijke argumenten die aan het verzoek ten grondslag liggen. Nu deze grond kennelijk niet nader is toegelicht, ziet het hof niet in waaruit een eventuele (schijn van) vooringenomenheid zou moeten worden afgeleid. Het hof verworpt derhalve deze wrakingsgrond. Een wrakingsverzoek dient op grond art. 513 lid 2 Sv te worden gemotiveerd. De Hoge Raad spreekt van een motiveringseis (ECLI:HR:NL:2018:1770, 17/04189, r.o. 4.4).

Voor wat betreft het niet beschikken over alle dossierstukken, oordeelt het hof dat verzoeker in de gelegenheid is gesteld om het gehele dossier zoals dat ter beschikking van het hof staat, in te zien. Verzoeker heeft hiervan geen gebruik gemaakt. Ter zitting is verzoeker ruimschoots de gelegenheid gesteld om zijn beroep nader te onderbouwen. De wrakingskamer oordeelt dat er geen sprake is van een schending van 6 EVRM. Een eerst mondeling bij de behandeling van het wrakingsverzoek naar voren gebrachte wrakingsgrond wordt door het Hof als tardief aangemerkt en verder niet besproken.

ECLI:NL:TAHVD:2018:160

In een andere beslissing van het Hof van 24 augustus 2018 (ECLI:NL:TAHVD:2018:160, «TT» 2018/59) was ook sprake van een tweetal wrakingsverzoeken in eerste aanleg, waarover in hoger beroep wordt geklaagd.

1 <http://hofvandiscipline.nl/organisatie/wrakingsprotocol/>

De aanleiding voor dat wrakingsverzoek is (kort samengevat) gelegen in de schijn van partijdigheid. Die schijn zou zijn gewekt doordat de voorzitter van de Raad van Discipline rechter-commissaris is (geweest) in een faillissement waarbij mr. [N] of mr. [B] als curator betrokken zijn geweest. Verweerder en mr. [N] kennen elkaar. Verzoekster stelt dat hierdoor de schijn van partijdigheid is gewekt. De wrakingskamer van de Raad van Discipline heeft het wrakingsverzoek, nu zij het wrakingsverzoek kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond achtte, zonder zitting afgewezen op grond van artikel 4 van het wrakingsprotocol² van de raden van discipline.

Daarop wordt de mondelinge behandeling van de tuchtzaak gepland en blijkt uit de oproep dat de (eerder gewraakte) voorzitter van de raad de mondelinge behandeling zal voorzitten. Hierop vraagt verzoekster de voorzitter (schriftelijk) zich te verschonen. De voorzitter verschoont zich niet, waarop verzoekster de voorzitter wederom vraakt. De gronden waarop de wraking berust en die ik hier verder niet nader zal bespreken, worden vervolgens door de wrakingskamer van de Raad van Discipline kennelijk niet-ontvankelijk en kennelijk ongegrond verklaard. Het wrakingsverzoek wordt evenwel niet alleen afgewezen, er wordt bovendien aan verzoekster een wrakingsverbod opgelegd op grond van art. 515 lid 4 Sv (ECLI:NL:TADRARL:2018:72).

Tegen een beslissing van de wrakingskamer staat geen (afzonderlijk) hoger beroep open (art. 515 lid 5 Sv).

Doorbreking rechtsmiddelenverbod

In het beroep van de tuchtzaak heeft verzoekster aangevoerd dat in deze zaak aanleiding is voor de doorbreking van dit rechtsmiddelenverbod, nu er geen sprake is van een eerlijk proces. De wrakingskamer heeft zonder hoor en wederhoor toe te passen het eerste wrakingsverzoek afgedaan op grond art. 4 van het wrakingsprotocol van de raden van discipline, waardoor er geen sprake is van een eerlijk proces, aldus verzoekster.

Verzoekster stelt zich verder op het standpunt dat de artikelen 47 lid 2 Advocatenwet jo. art. 515 Sv

en het wrakingsprotocol in strijd zijn met het Verdrag van de werking van de Europese Unie (VwEU) en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Verzoekster vraagt voorts om het stellen van prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie te Luxemburg.

Voor wat betreft de doorbreking van het rechtsmiddelenverbod stelt het hof dat slechts dan sprake kan zijn van een uitzondering op de regel dat geen hogere voorziening is toegelaten tegen een beslissing op een wrakingsverzoek, indien de rechter de regel met betrekking tot de wraking ten onrechte niet heeft toegepast of buiten het toepassingsgebied daarvan is getreden, dan wel zodanig essentiële vormen niet in acht heeft genomen dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling van het wrakingsverzoek niet kan worden gesproken. Het hof verwijst naar HR 9 december 2011, ECLI:NL:HR:2011:BU7430. Hier van is geen sprake.

In r.o. 3.6 oordeelt het hof als volgt: *“Het hof deelt niet de opvatting van verzoekster dat artikel 47 lid 2 van de advocatenwet jo artikel 515 Sv en het Wrakingsprotocol in strijd zijn met VwEU of het EVRM. Deze verdragen sluiten niet uit dat kennelijk ongegronde of kennelijk niet-ontvankelijke klachten buiten een zitting worden afgedaan. Een dergelijke wijze van afdoening levert dus geen schending op van een eerlijke behandeling. Anders dan verzoekster ziet het hof ook geen aanleiding voor het stellen van prejudiciële vragen.”* Geen schending van fundamentele rechtsbeginselen dus.

Niet zonder meer begrijpelijk

Persoonlijk vind ik met name deze laatste rechts-overweging teleurstellend. Het hof had deze zaak aan kunnen grijpen om uiteen te zetten waarom er, aldus het hof, geen strijd is met deze internationale verdragen c.q. bepalingen indien een (in dit geval wrakingsverzoek) kennelijk ongegronde of kennelijk niet-ontvankelijke klacht buiten een zitting wordt afgedaan. De motivering van het hof dat deze verdragen deze wijze van afdoening niet uitsluiten, is wel een beetje karig. Zonder nadere toelichting is dit oordeel van het hof wat mij betreft niet zonder meer begrijpelijk. Dat wringt wel een beetje nu het Hof van Discipline niet alleen de hoogste feitenrechter is, maar ook de rechtseenheid heeft te bevorderen.

Waarom mag deze wijze van afdoening nu juist wel volgens het hof? Het blijft onduidelijk.

² <http://raadvandiscipline.nl/wp-content/uploads/2016/12/Wrakingsprotocol-raden-van-discipline-16-9-2016-n.pdf>

Manifestly devoid of merit

De Hoge Raad schetst in zijn arrest van 25 september 2018, met betrekking tot een wraking van een lid van de wrakingskamer en de beslissing om een wrakingsverzoek buiten behandeling te laten, het juridisch kader voor wrakingsprocedures. Een interessant arrest, waarin de Hoge Raad onder meer oordeelt (ECLI: NL: 2018:1770 r.o. 3.2.2.): *“Blijkens de rechtspraak van het EHRM betreffende het in art. 6, eerste lid, EVRM gegarandeerde recht op een behandeling van de zaak door een onpartijdig gerecht geldt als hoofdregel dat de behandeling van een wrakingsverzoek niet achterwege mag worden gelaten aangezien anders (i) onvoldoende is gewaarborgd dat een partij haar aanspraak op een onpartijdige behandeling van de zaak kan verwezenlijken, en (ii) het vertrouwen dat de rechtzoekende in de gerechten moet kunnen stellen, in het geding zou kunnen komen (vgl. EHRM 15 oktober 2009, 17056/06, (Micallef tegen Malta), rov. 99). Uit deze rechtspraak valt echter ook af te leiden dat die hoofdregel alleen geldt indien sprake is van een wrakings-verzoek dat – in de bewoordingen van het EHRM – “does not immediately appear to be manifestly devoid of merit” (vgl. EHRM 23 april 1996, 16839/90, (Remli tegen Frankrijk), rov. 48).”*

En, hoewel ik mij zeer wel kan voorstellen dat de raad het (eerste) wrakingsverzoek niet gegrond heeft verklaard en dat wrakingsverzoek dus als *manifestly devoid of merit* is aan te merken, had het wellicht beter geweest om desalniettemin partijen in de gelegenheid te stellen het wrakingsverzoek en het verweer daarop mondeling toe te lichten. Juist ook met het oog op het vergroten van de kans op de acceptatie van de beslissing.

Het bepaalde in lid 4 van het wrakingsprotocol van de raden, betreft immers een discretionaire bevoegdheid. De raad kan het wrakingsverzoek afwijzen zonder zitting. Maar dat hoeft dus niet. Nu het een eerste wrakingsverzoek betreft (verzoekster krijgt ook nog een wrakingsverbod opgelegd), had een behandeling ter zitting meer recht kunnen doen aan een van de doelen van een zitting, te weten het (vergroten van het) vertrouwen van verzoekster in de rechtspraak en dat van de tuchtrechter in het bijzonder. Juist bij tuchtzaken en de daarmee mogelijk gemoeide emoties kan dit uiterst relevant zijn. En niet alleen voor verzoekster kan ik mij zo voorstellen.

Dit laat evenwel onverlet dat ik in elk geval graag een uitgebreidere toelichting van hof had willen krijgen.

Mr. N.A. de Leon-van den Berg
Advocaat bij Advocatenkantoor De Leon en
hoofdredacteur van Tijdschrift Tucht recht.

62

Aan psychiater wordt zowel een tuchtrechtelijke maatregel als een strafrechtelijke sanctie opgelegd

Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg
11 oktober 2018, C2017.442,
ECLI:NL:TGZCTG:2018:270
(mr. E.J. van Sandick, mr. A. Smeeïng-van Hees, mr. L.F. Gerretsen-Visser, mr. A.C.L. Allertz, mr. J.J. de Jong)
Noot Mr. L. van Gaalen-van Beuzekom

Medisch tuchtrecht. Samenloop tuchtrecht strafrecht. Grensoverschrijdend gedrag. Zwaarte maatregel. Inzicht in handelen.

[Wet BIG art. 47 lid 1 aanhef en onder a;
WvSr art. 22; WvSr art. 249 lid 2 onder 3]

Deze uitspraak betreft de procedure in hoger beroep tegen een psychiater wiens inschrijving in het BIG-register eerder door het Regionaal Tuchtcollege Zwolle was doorgehaald wegens het hebben van zowel een arts-patiëntrelatie als een affectieve relatie met een kwetsbare vrouw met psychische klachten, waarbij tevens bij wege van een voorlopige voorziening een schorsing van de inschrijving werd opgelegd. Door de strafrechter werd de psychiater veroordeeld tot een werkstraf van tweehonderd uur wegens ontucht met een vrouw die zich als patiënt aan de zorgen van de psychiater had toevertrouwd.

De psychiater in deze zaak heeft zijn positie als beroepsbeoefenaar misbruikt door een seksuele relatie aan te gaan met een patiënte.

In eerste aanleg oordeelde het tuchtcollege dat de klacht (te weten dat de beroepsbeoefenaar een seksuele relatie is aangegaan terwijl hij wist dat de patiënte zeer labiel was) gegrond was. De be-